

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **R. L.** t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem AK Hradec Králové, Šafaříkova 666/9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, čj. OAM-196/ZA-ZA04-P06-2014, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 3. 6. 2014 rozhodnutí, kterým vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a to s odkazem na ust. § 10a písm.e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, na základě toho bylo druhým výrokem řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb. – správní řád), dále pak, že splňuje podmínky ust. § 12 b) a § 14a zákona o azylu, důvody pro zastavení řízení tak v jeho věci nebyly naplněny. V doplnění žaloby se pak uvádí, že tvrzení žalovaného, že žalobce nedoložil nové skutečnosti, je nesprávné. Naopak, tyto předložil, jsou jimi skutečnosti, týkající se zdravotního stavu

jeho dcery D. a též situace v zemi původu. Správní orgán tyto skutečnosti však považoval za irelevantní a účelové. Nedostatečně posouzena byla rodinná situace žalobce, zejména pak zdravotní stav nezletilých dcer D. a V. N., jejich vycestování do země původu by pro ně mělo po zdravotní stránce fatální následky, neboť zdravotnictví na Ukrajině prokazatelně nedosahuje takových kvalit, aby mohlo zajistit dostatečnou zdravotní péči. Žalobce se nemůže navrátit na Ukrajinu, neboť by to znamenalo nebezpečí a ohrožení pro jeho dcery. Nucený návrat by konečně znamenal pro celou rodinu velké sociální potíže, které by zdravotnímu stavu dcer přitížily, rodina tam nemá žádné zázemí. Na území Ukrajiny probíhá válečný konflikt, který ohrožuje život civilistů, ač žalovaný v tomto směru uzavřel, že v zemi původu nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce je přesvědčen, že od rozhodnutí o jeho předchozí žádosti – právní moc 29. 10. 2012 – došlo k naprosto fatální změně bezpečnostní situace na Ukrajině, pokud ji správní orgán za období říjen 2012 – červen 2014 nezaregistroval, je doloženo nedostatečné zjištění stavu věci a správnímu orgánu není známo, do jaké bezpečnostní situace žalobce posílá. V případě žalobce není jiná možnost úpravy zdejšího pobytu, tudíž bude nucen v případě potvrzení napadeného rozhodnutí vrátit se do země zmínané válečným konfliktem. Správní orgán sice v obsáhlém odstavci popsal vývoj na Ukrajině, ale závěry, které přijal, tomuto neodpovídají. Žalobce nabídl v žalobě internetové odkazy na popis situace ze dne 12. 8. 2014, popisující bojovou pohotovost ukrajinské armády, tamní boje a situaci civilistů, též odkaz z 5. 8. 2014 o otevření humanitárních koridorů pro civilisty. Správní orgán zmiňuje, že žalobce žil v části Ukrajiny, nacházející se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, nebylo však vůbec zohledněno sdělení žalobce, že se již nemá kam vrátit, nemá v zemi sociální zázemí, proto je irelevantní spojit jeho návrat právě se západní částí této země. Rozhodnutí žalovaného z uvedených důvodů považuje žalobce za nezákonné a vadné, jeho realizací dojde k přímému ohrožení života žalobce a je proto navrhováno jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Písemné vyjádření správního orgánu ze dne 16. 9. 2014 reaguje na žalobní námitky popřením jejich oprávněnosti, žalovaný odkazuje na obsah správního spisu s tím, že postupoval v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Uvádí, že se zabýval všemi fakty, které žalobce sdělil v průběhu řízení a zjistil, že nebyly sděleny žádné skutečnosti, které by odporovaly aplikaci § 25 písm. i) ve vztahu k § 10a písm. e) zákona o azylu. Jedná se o druhou neúspěšnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, skutečnostmi ohledně nezletilých dětí žalobce a jejich zdravotním stavem se již žalovaný v minulosti zabýval opakovaně, u nezl. D. ve čtyřech správních řízeních a u nezl. V. N. ve dvou. Mezinárodní ochrana jim udělena nebyla, přitom nezletilé děti nejsou přímo předmětem tohoto řízení. Správní orgán nesporně, že na Ukrajině je úroveň lékařské péče obecně na kvalitativně nižší úrovni než v ČR, tato okolnost však nemůže založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Vnitropolitickou a bezpečnostní situací na Ukrajině se správní orgán zabýval, její hodnocení je ovšem provedeno v době vydání rozhodnutí. Před odchodem ze země původu žalobce žil v Nadvirně, nacházející se v Ivano-Frankovské oblasti v západní části Ukrajiny, kde však dosud žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Žalovaný považuje své rozhodnutí za souladné s veškerým právním řádem a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 16. 3. 2015 prakticky oba zástupci účastníků odkázali na písemná podání ve věci, zástupce žalobce zdůraznil, že žalovaný se v dané věci dostatečně nevypořádal s válečným stavem na Ukrajině, ani s dostatečným zohledněním rodinné a sociální situace žalobce a jeho dětí. Pověřená pracovnice naopak hodnotila žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu jako ryze účelovou s tím, že na Ukrajině není válečný stav v azylově relevantním smyslu. Žalobce svojí žádostí sleduje legalizaci zdejšího pobytu. Obě strany sporu setrvaly na původních návrzích. Žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval, žalobce účtoval náklady právního zástupce, ustanoveného soudem, o nichž soud rozhodl samostatným usnesením.

Ze správního spisu plyne, že současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 5. 5. 2014, uvedl, že je občanem Ukrajiny, téže národnosti, je rozvedený. Na Ukrajině žije otec, 3 synové a dva bratři. Bývalá manželka a dvě dcery pobývají v ČR. Žalobce pobýval do r. 2002 na Ukrajině, poté již v ČR. Je řecko-katolického vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Je SŠ vzdělání, pracoval jako dělník ve stavebnictví. Jako důvod odjezdu ze země původu uvedl, že přijel do ČR za prací, na turistické vízum. O azyl žádá z rodinných a zdravotních důvodů, dcera D. je nemocná – má lehké mentální postižení a druhá dcerka srdeční vadu. O děti se žalobce musí starat, je jejich otec. Je přesvědčen, že dcera by měla dostat humanitární azyl. Jeho žádost o azyl byla v r. 2012 zamítnuta, již také obdržel v r. 2009 správní vyhoštění. Na Ukrajinu se vrátit nechce, je tam válka. Bydlel sice v západní oblasti, ale kvůli léčbě by musel jezdit na východ. Na Ukrajině nejsou speciální školy pro postižené děti. Dne 9. 5. 2014 byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace, žalobce uvedl, že organizace, které píší tyto zprávy, asi vědí, o čem to je, ale postrádá zde zdravotní informace.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu jak se zákonem o azylu, tak správním řádem.

Z ust. § 10 a) písm. e) zákona o azylu v platném znění vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

V ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se pak uvádí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho situaci, zdravotní stav jeho dcer není dobrý, v zemi původu by se nemohly adekvátně léčit, jejich zdravotní stav by odůvodňoval udělení humanitárního azylu. On jako otec se musí o děti starat. Nesprávně a nedostatečně byla vyhodnocena i situace na Ukrajině, která se z bezpečnostního pohledu vyhrotila, žalobce konečně nemá v zemi původu žádné sociální zázemí, nemá se kam vrátit a za takového stavu nelze spojit jeho návrat pouze se západní částí Ukrajiny, kde pobýval dříve. Soud po přezkoumání a projednání věci dospěl k závěru, že námitky žalobce nemohou v daném případě

obstát. V napadeném rozhodnutí správní orgán jasně uvedl, že v minulých letech žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, byl odsouzen za maření výkonu úředního rozhodnutí a k 5 letům zákazu pobytu. Jím uváděné skutečnosti v rámci nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze chápat jako nové skutečnosti, které by bránily žalovanému v aplikaci ust. § 10 a) písm. e) zákona o azylu. V případě žalobce již žalovaný meritorně o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodoval, a to v r. 2012, o žalobě následně rozhodl Městský soud v Praze tak, že tuto zamítl a rozhodnutí soudu pak bylo potvrzeno i Nejvyšším správním soudem v Brně, který kasační stížnost žalobce odmítl. Správní orgán zjistil, že rodinným příslušníkům žalobce nebyl azyl udělen, soudu je z čj. 29 Az 18/2013 – 29 Az 20/2013 z úřední činnosti známo, že v těchto spisech byly obsaženy seriózní informace o rozsahu možné zdravotní a pedagogické péče o nezletilé dcery žalobce a tento jím uváděný důvod tak nelze akceptovat. Dne 3. 11. 2014 krajský soud v těchto řízeních rozhodl o zamítnutí žalob jako nedůvodných. V době vydání rozhodnutí žalovaného na Ukrajině nebyl zaznamenán válečný stav v azylově relevantním smyslu, v dalším průběhu r. 2014 sice konflikt na východě území eskaloval, v určitém období II. pololetí se nedoporučoval návrat do východního území, ovšem žalobce před odchodem z vlasti pobýval v Ivano-Frankovské oblasti, kde také žijí jeho příbuzní. Tato oblast není nijak ohrožena a návrat do této západní části Ukrajiny je bez jakéhokoliv omezení. Žalobcem uváděné námitky jsou proto zcela nedůvodné a jeho žádost o mezinárodní ochranu nelze za jím uváděných skutečností hodnotit jinak, než jako zcela účelovou. Soud musí konstatovat, že žalovaný se situací v zemi původu zabýval ve svém rozhodnutí velmi zodpovědně, tuto však samozřejmě hodnotil k datu vydání svého rozhodnutí. Nelze mu tak vyčítat jakékoliv pochybení. Z celé věci je naprosto zřejmé, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze vyhýbá návratu do země původu, když v České republice nemá legální důvod k pobytu, nerespektoval žádné ze správních rozhodnutí, ani soudem vyslovený zákaz pobytu. Správní orgán tedy rozhodl správně, na základě dostatečně zhodnocených informací o zemi původu i situaci žalobce a postup dle § 25 písm. i) zákona o azylu byl správný. Na základě uvedených skutečností pak soudu nezbylo, než žalobu žalobce zamítnout jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, o náhradě nákladů jeho právního zastoupení soud rozhodl samostatným usnesením, žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 16. března 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně